

РЕШЕНИЕ

№ 12116

гр. София, 08.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8008** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 73 и сл., вр. с чл. 27 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ)

Образувано е по жалба на Министерство на образованието и науката /МОН/, представлявано от министъра на образованието и науката, К. Г. В., чрез Й. Й., процесуален представител на МОН, съгласно пълномощно № 94-3117/13.06.2023 г. и № 94-370/28.01.2025 г. срещу Решение № РД-02-14-1141/15.07.2024 г. на Ю. Й.-В., заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г. /УО на ОПРР/, с което е установено публично вземане в размер на 1 919 602,33 лв. към бенефициента МОН, като решението се оспорва в частта, в която се разпорежда възстановяване на неплатен разход в размер на 1 047 775,87 лв. по искане за авансово плащане № 2 от 19.12.2019 г. в срок от четиринадесет дни от влизането в сила на оспорваното решение. Релевират се доводи за незаконосъобразност на начина на изчисление на подлежащата на възстановяване сума, в която са включени и финансови корекции, оспорени от страна на жалбоподателя и предмет на допълнителни съдебни производства, без окончателен акт по същество. Решението не се оспорва в частта, с която се извършва корекция чрез отнемане на неусвоен лимит в размер на 871 826,46 лв., представляващи неусвоен заложен лимит в СЕБРА. Допълнително излага

твърдения, че оспорваният акт е постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, доколкото лишават жалбоподателя от възможност да участва в процеса по издаване на административния акт. Моли оспорваният акт да бъде отменен в цялост. Претендират се сторените разноски.

В съдебни заседания жалбоподателят редовно призован се представлява от Й. Й., процесуален представител на МОН, съгласно пълномощно № 94-370/28.01.2025 г. Поддържа жалбата и моли обжалваното решение да бъде отменено.

Ответникът – ръководителят на УО на ОПРР, редовно призован, се представлява от гл. юрк. в дирекция „Правна“, МРРБ, З. И. и юрк. И., които молят за отхвърляне на жалбата и считат същата за неоснователна, а оспорвания акт за правилен и законосъобразен. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебни заседания Софийска градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурор Десислава Кайнакчиева. Счита подадената жалба за основателна, тъй като са налице вземания, които не са безспорни.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Министерството на образованието и науката /МОН/ е бенефициент на безвъзмездна финансова помощ по административен договор за безвъзмездна финансова помощ /АДБФП/ № BG16RFOP001-3.002-0005-C06, по проект „Обновяване и модернизация на регионалната образователна инфраструктура чрез подобряване на материално-техническата база на 8 държавни професионални гимназии в системата на МОН в областите П. и С.“. При подадено на 21.12.2023 г. чрез ИСУН 2020 искане за окончателно плащане по АДБФП № BG16RFOP001-3.002-0005-C06, придружено от окончателен технически и финансов отчет, от страна на УО на ОПРР 2014 – 2020 г., на основание чл. 19, ал. 3 от Наредба № Н-3 от 22 май 2018 г., при верификация на окончателно искане за плащане, извършва преглед за спазване на условията на АДБФП. При изпълнение на чл. 9, ал. 2 от Наредба № Н-3 от 22 май 2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество / Наредба № Н-3 от 22 май 2018 г./, УО на ОПРР извършва проверка на общо верифицираните и платени суми по АДБФП № BG16RFOP001-3.002-0005-C06 с бенефициент МОН по всички постъпили искания и извършени плащания по проекта, в т. ч. авансови, междинни и окончателни плащания.

В изпълнение на АДБФП № BG16RFOP001-3.002-0005-C06, отчетените с окончателния финансов отчет разходи, представляващи безвъзмездна финансова помощ, УО на ОПРР е установил, че са в размер на 2 448 514,62 лв. УО на ОПРР е верифицирал обща сума на допустимите разходи, представляващи безвъзмездна финансова помощ, по окончателното искане за плащане в размер на 2 354 133,00 лв. Общо верифицираните разходи, представляващи безвъзмездна финансова помощ по АДБФП № BG16RFOP001-3.002-0005-C06 са установени от страна на УО на ОПРР в размер на 8 644 093,09 лв. и са подробно описани в оспорваното решение. УО на ОПРР е установил, че платените суми по авансово и междинни искания за плащане са в размер на 10 563 695,42 лв., подробно описани в оспореното решение.

Допълнително е установено, че към момента на издаване на оспореното решение, е налице неусвоен, разпределен лимит по десетразрядния код на бенефициента МОН в

СЕБРА, подробно описан в оспорения акт, в резултат на което УО на ОПРР на основание чл. 43, ал. 3 от Наредба № Н-3 от 22 май 2018 г. и т. 6.2 от ДНФ 2/01.08.2017 г., е извършил намаляване на разпределен лимит по десетразрядния код на жалбоподателя в общ размер на 871 826,46 лв., което намаляване жалбоподателят не оспорва.

В резултат на тези констатации, при проверката от страна на УО на ОПРР е установено, че общо верифицираните разходи по АДФП № BG16RFOP001-3.002-0005-C06 са в размер на 8 644 093,09 лв., които УО на ОПРР констатира, че са по-малко от одобрените за плащане суми по искания за плащания, а именно в размер на 10 563 695,42 лв., като общо верифицираните разходи са установени да са по-малко с 1 919 602,33 лв. В тази връзка, УО на ОПРР е установил, че сумата в размер на 1 919 602,33 лв. се явява надплатена сума по АДФП № BG16RFOP001-3.002-0005-C06 с бенефициент МОН. При приключване на проверката, УО на ОПРР в оспореното решение е установил публично вземане в размер на 1 919 602,33 лв. към бенефициента МОН. На основание чл. 30 от АДФП платени на бенефициента разходи, които се установяват като надплатени или недължимо платени, подлежат на възстановяване от страна на бенефициента на Управляващия орган по реда, описан в Наредба № Н-3 от 08 юли 2016 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество, изменена с Наредба № Н-3 от 22 май 2018 г.

Във връзка с разпоредбата на чл. 6, ал. 6.1 от ДНФ 2/01.08.2017 г., УО на ОПРР е извършил корекция чрез отнемане на неусвоения лимит в размер на 871 826,46 лв., представляващи неусвоен заложен лимит в СЕБРА по искания за плащане и на основание чл. 35, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от Наредба № Н-3 от 22 май 2018 г., УО на ОПРР е отчел остатък от вземане в размер на 1 047 775,87 лв. по искане за авансово плащане № 2 от 19.12.2019 г. Във връзка с отнемането на неусвоения лимит и така изчислената сума, в оспореното решение УО на ОПРР е установил, че сумата, която бенефициентът МОН следва да възстанови като надплатен разход, е в размер на 1 047 775,87 лв. по искане за авансово плащане № 2 от 19.12.2019 г., платимо в срок от 14 дни от влизането в сила на оспорения административен акт.

От страна на жалбоподателя оспореното решение е било обжалвано по реда на чл. 145 АПК и е образувано настоящото административно производство, като към жалбата МОН е представило преписи от Решение № 4226/26.06.2023 г. по адм. д. № 2111/2023 г. на АССГ, Решение № 12339/12.12.2023 г. по адм. д. № 8077/2023 г. на ВАС и Решение № 2193/03.04.2024 г. по адм. д. № 11991/2023 г. на АССГ. Решенията са представени във връзка с подхода на УО на ОПРР, при който в оспорения акт са установени публичните вземания, като са включени спорни суми от наложени финансови корекции, решенията по които са надлежно обжалвани от страна на жалбоподателя и не е бил постановен влязъл в сила акт по същество. Към датата на постановяване на настоящото решение, Решение № 2193/03.04.2024 г. по адм. д. № 11991/2023 г. на АССГ е потвърдено от Върховен административен съд по адм. д. № 5942/2024 г. с Решение № 11059/16.10.2024 г., с което решението за налагане на финансова корекция в размер на 680 245,89 лв., представляващи 25% от отчетените допустими разходи (2 720 983,56 лв.) по договор

№ BG16RFOP001-3.002-0005-C02-S-5 от 10.06.2020 г. с изпълнител „ЗАПРЯНОВИ – 03“ ООД е отменено с окончателен съдебен акт. Отменената финансова корекция е била включена в сумата, изисквана в оспорения акт за установяване на публичното вземане.

По делото не са ангажирани допълнителни доказателства от страна на жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт, за който изрично е предвидено, че подлежи на съдебен контрол, от адресата на акта, поради което е допустима.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Във връзка с приложимите правни норми следва да се уточни, че Законът за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) е изменен и допълнен със Закон за изменение и допълнение (ЗИД) на ЗУСЕСИФ, обнародван в ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г. С разпоредбата на § 1 от ЗИД на ЗУСЕСИФ наименованието на закона се изменя: „Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление“. Съгласно разпоредбата на § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ до приключването на програмите за програмен период 2014 – 2020 г., съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЕСИФ), разпоредбите на ЗУСЕСИФ, отменени или изменени с този закон, запазват своето действие по отношение на управлението на средствата от ЕСИФ, както и по отношение на изпълнението и контрола на тези програми. Текстът на § 71, ал. 1 предвижда в срок до 6 месеца от влизането в сила на ЗИД на ЗУСЕСИФ Министерският съвет и министърът на финансите да приемат или приведат в съответствие с него нормативните актове по прилагането на ЗУСЕФСУ. Според нормата на ал. 2 от закона, приетите от Министерския съвет и министъра на финансите нормативни актове до влизането в сила на този закон запазват своето действие по отношение на програмен период 2014 – 2020 г. Приложима е редакцията на закона към ДВ бр. 39 от 27 Май 2022 г., при посочване на новото му наименование, в сила от 01.07.2022 г.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕФСУ ръководителят на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган или оправомощено от него лице. Със Заповед № РД-02-14-525/23.04.2024 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Регионално развитие 2007-2013 г.“ и Оперативна програма „Региони в растеж 2014-2020 г.“, в т. 9 са делегирани правомощия на органа да издава актове за установяване на публични вземания, във вр. с чл. 62 от Закона за публичните финанси по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Оспореният акт е издаден от орган, който разполага с материална и персонална компетентност за издаването му. Верифицирането на извършените от бенефициента разходи по изпълнението на проекта е вид проверка, която се прави с цел одобряване или отказ да бъдат изплатени на бенефициента същите суми, като резултатът е обусловен от преценката на тяхната допустимост. Последната се определя от съответствието на извършените разходи с нормативно регламентираните условия.

Проверката за допустимост на разходите е съвкупност от процесуални действия на бенефициента и УО на ОПРР, насочени към установяване на съответствието на заявените за верификация разходи със съдържащите се в чл. 57, ал. 1 ЗУСЕФСУ базови изисквания, правилата на чл. 57, ал. 2, във вр. с чл. 58, ал. 1 и ал. 2 и съответните

актове на Министерски съвет (МС), приети по реда на чл. 59. За да подлежат на верификация, разходите, включени в съответното искане за плащане, следва да са допустими. По аргумент от чл. 57, ал. 1 ЗУСЕФСУ същите се считат за допустими, при кумулативното наличие на следните условия: т. 1: разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2; т. 2: разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; т. 3: разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; т. 4: разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; т. 5: разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; т. 6: за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 г. на Комисията от 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; т. 7: разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Видно от цитираното от органа предписание на чл. 57, ал. 1, т. 2, за да бъдат допустими, разходите следва да попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи. Съгласно чл. 64, ал. 3 ЗУСЕФСУ, извън случаите по ал. 1, т. е. когато не се отказва плащане поради непредставен от бенефициента документ или във връзка със започнала процедура по администриране на нередност, УО на ОПРР издава отказ за верификация на разходите, включени в искането за плащане, за които не е потвърдена допустимост. За разлика от отказа по чл. 64, ал. 3, отказът на основание чл. 64, ал. 1 ЗУСЕФСУ не се идентифицира с основанията за недопустимост, изведени по аргумент на противното от разпоредбите на чл. 57, 58 и 59 ЗУСЕФСУ. Правомощието на УО на ОПРР да откаже плащане по чл. 64, ал. 1 ЗУСЕФСУ не е поради несъответствие с приложимите условия за допустимост на разходите по проекта, а защото, в първата хипотеза не са налични изискуемите доказателства, въз основа на които органът може да направи обоснован извод в тази насока, а във втория случай – защото при осъществяването на този разход вероятно е допуснато нарушение на приложимото право, за което е стартирала процедура по администриране на нередност, поради което до установяването по надлежния начин на това обстоятелство той не следва да бъде възстановяван, какъвто не е настоящият случай – налице е влязъл в сила съдебен акт, с който се отменя решение за установяване на нередност.

Основанията за възстановяване от бенефициента на предоставена финансова помощ са предвидени в разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от Наредба Н-3/2018 г. Съгласно чл. 35, ал. 1 от Наредба Н-3/2018 г. бенефициентът възстановява предоставената с акта по чл. 2, ал. 1 финансова подкрепа, когато е: 1. определена индивидуална финансова корекция; 2. недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно

усвоена сума по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Съгласно чл. 35, ал. 3 Наредба Н-3/2018 г. в случаите по ал. 1, т. 2 управляващият орган отчита вземане въз основа на акт за установяване на публично вземане, издаден във връзка с чл. 62 от Закона за публичните финанси по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. УО на ОПРР има правомощие да установи като публично държавно вземане надплатеното, когато недължимото плащане е за разходи, които не са верифицирани впоследствие. Съпоставката на общо верифицираните разходи с извършените авансови и междинни плащания за определяне на размера на окончателното плащане се основава на правилото на чл. 9, ал. 2 от Наредба № Н-3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество. Тази съпоставка следва да се извърши към момента на издаване на акта за възстановяване на надплатените суми (арг. чл. 142, ал. 1 АПК).

Всеки индивидуален административен акт, с който органът отказва верифициране на разходи, за да бъде законосъобразен, е необходимо да отговаря на изискванията за законосъобразност по смисъла на чл. 146 АПК. Второто изискване на чл. 146 АПК е изискването за форма. Оспореният акт е издаден в исканата от закона писмена форма - чл. 59, ал. 1 АПК. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК изрично сочи, че когато актът се издава в писмена форма, той трябва да има точно определено съдържание. В чл. 59, ал. 2, т. 4 законодателят е поставил изискването актът да съдържа фактически и правни основания. Тяхното наличие е предпоставка както адресатът на акта да упражни конституционното си право на защита, така и съдът да изпълни задължението си да осъществи контрол за законност на акта. Мотивите на административния орган не могат да бъдат извеждани по тълкувателен път или чрез допускания. Излагането на неясни и неизчерпателни мотиви в административния акт е съществен порок, който рефлектира върху неговата законосъобразност и има за правна последица неговата отмяна, защото лишава адресата на акта от ефективна защита срещу постановеното властническо волеизявление и пречатства съдебния контрол за спазване на материалния закон. В случая органът, е изложил непълни, неясни мотиви.

Настоящият състав споделя становището на жалбоподателя, че оспореният административен акт е постановен при съществени процесуални нарушения, в т. ч. при липса на фактически установявания, а вследствие на тях и липса на мотиви, обусловили крайния му резултат. Позоваването на разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от Наредба № Н-3/2018 е формално, тъй като според нея при верификация на окончателното искане за плащане, Управляващият орган извършва преглед за спазване условията по чл. 1, ал. 2, т. 1 от същата наредба, какъвто не се установява да е бил извършен, предвид включването на спорни суми от наложени финансови корекции, решенията по които са били обжалвани от страна на жалбоподателя и към датата на издаване на оспореното решение, не е бил постановен влязъл в сила акт по същество по отношение на тези суми. С Решение № 2193/03.04.2024 г. по адм. д. № 11991/2023 г. на АССГ, потвърдено от Върховен административен съд по адм. д. № 5942/2024 г. с Решение № 11059/16.10.2024 г., решението за налагане на финансова корекция в размер на 680 245,89 лв., представляващи 25% от отчетените допустими разходи (2 720 983,56 лв.) по договор № BG16RFOP001-3.002-0005-C02-S-5 от 10.06.2020 г. с

изпълнител „ЗАПРЯНОВИ – 03“ ООД е отменено с окончателен съдебен акт и същите безспорни суми по основание и размер окончателно са приети за разход, законосъобразно извършен от страна на жалбоподателя. Отменената финансова корекция е била включена в сумата, изискана в оспорения акт за установяване на публичното вземане, като се явява обоснован изводът, че административният орган не е мотивирал акта си по отношение на тези суми и не са налице мотиви по какъв начин е изчислена процесната сума, приемайки я за надплатена и подлежаща на възстановяване от МОН, в противоречие с чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

При възстановяване на надплатени суми, получени при авансово плащане по административен договор, възстановяването на същите следва да стане при издаване на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на чл. 166, ал. 2 ДОПК, съгласно която разпоредба ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публично вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

Производството по установяване на недължимо платени или надплатени суми и това по верификация на заявени с искане за плащане разходи по чл. 60 и сл. ЗУСЕФСУ са две същностно различни по своя характер процедури, инициирани по различен ред, прилагани на различно основание и в различни производства. В единия случай органът, сезиран с искане за верификация на извършени по съответния проект разходи, извършва първична проверка за допустимост на тези средства, съобразявайки правилата по чл. 57 ЗУСЕФСУ и документите, приети по реда на чл. 26, ал. 1 с. з., в резултат на което се произнася с акт, обективиращ становището му относно съответствието на така заявените разходи с поставените от законодателя и УО изисквания. В другия случай, се извършва повторна преценка на вече платени средства, която следва съвсем различен ред, а именно – производството по чл. 166 ДОПК, завършващо с акт за установяване на публично държавно вземане.

Оспорваният в настоящото производство акт, по същността си представлява акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК. Същият обаче е издаден без да се проведе надлежно производство по реда на АПК и без да са налице предпоставките за образуването му. АУПДВ следва да бъде издаден след влизане в сила на решението за отказ за верификация, тъй като за да се издаде акт за установяване на публично държавно вземане, то трябва да е безспорно по основание и размер. В случая към момента на издаването на акта, с характер на акт за установяване на публично държавно вземане, актът, с който е отказано верифициране на разходите по искането за окончателно плащане, не е влязъл в сила.

Настоящият съдебен състав споделя становището на жалбоподателя, че за надлежното издаване на акт за установяване на публично държавно вземане, същото следва да е безспорно установено по размер и основание, като спорните суми по разходите, включени в разпореждането за възстановяване на надплатен разход, към момента на издаване на оспорения акт не са били категорично установени по основание и размер, предвид липсата на постановен по същество съдебен акт, който към датата на настоящото решение вече е налице /Решение № 2193/03.04.2024 г. по адм. д. № 11991/2023 г. на АССГ, потвърдено от Върховен административен съд по адм. д. № 5942/2024 г. с Решение № 11059/16.10.2024 г., с което решението за налагане на финансова корекция в размер на 680 245,89 лв., представляващи 25% от отчетените допустими разходи (2 720 983,56 лв.) по договор

№ BG16RFOP001-3.002-0005-C02-S-5 от 10.06.2020 г. с изпълнител „ЗАПРЯНОВИ – 03“ ООД е отменено с окончателен съдебен акт/.

С оглед гореизложеното, настоящата инстанция приема, че жалба на Министерство на образованието и науката /МОН/, представлявано от министъра на образованието и науката, К. Г. В., чрез Й. Й., процесуален представител на МОН, съгласно пълномощно № 94-3117/13.06.2023 г. и № 94-370/28.01.2025 г. срещу Решение № РД-02-14-1141/15.07.2024 г. на Ю. Й.-В., заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г. /УО на ОПРР/, с което е установено публично вземане в размер на 1 919 602,33 лв. към бенефициента МОН, е основателна и следва да бъде уважена.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 2 от АПК на ответника се следват разноски за юрисконсулт, своевременно претендирани, в размер на 360 лв., на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 66-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № РД-02-14-1141/15.07.2024 г. на Ю. Й.-В., заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г. /УО на ОПРР/, с което е установено публично вземане в размер на 1 919 602,33 лв. към бенефициента Министерство на образованието и науката, представлявано от министъра на образованието и науката, К. Г. В., чрез Й. Й., процесуален представител на МОН, съгласно пълномощно № 94-3117/13.06.2023 г. и № 94-370/28.01.2025 г.

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройството да заплати на Министерство на образованието и науката разноски в размер на 360 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаването му пред Върховен административен съд.

Съдия: